

Pozdravna reč

Za vođu subotne škole II/2010

II tromesečje

3. april 2010.

1. ZAHVALNO SRCE

Zahvalnost je miris cveća upućen nebu, osmeh deteta majci i priznanje Bogu za sve što imamo i što jesmo. Car David je zahvalio Bogu rečima: »Tvoje je, Gospode, veličanstvo i sila i slava i večnost i čast, i sve što je na nebu i na Zemlji; Tvoje je, Gospode, carstvo, i Ti si uzvišen svrh svega poglavar; bogatstvo i slava od Tebe je ... jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti.« 1. Dnevnika 29,11-14.

Bila je to careva zahvalnost za narod »što dragovoljno prilagahu, jer prilagahu celim srcem Gospodu; i car se David radovaše veoma« (29,9). Dajući nam, Bog nas osposobljava da dajemo. Čineći nam dobro, Bog nam omogućuje da i mi činimo dobro. Bog očekuje zahvalnost kao što majka očekuje osmeh priznanja od svog ljubljelog čeda. Neizmerna sila života nalazi se u zahvalnosti. »A koji blagoslov seje, blagoslov će i požnjeti«, objavio je apostol Pavle hrišćanima u Korintu, »jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje.« 2. Korinćanima 9,6.7.

Zahvalno srce je »veselo srce«, i zahvalnost je »izvrstan lek«. Priče Solomunove 17,22. Ne samo što leči nego i održava zdravlje, prožeto radošću. Ozdravljenje cara Jezekije bilo je povod za jednu od najlepših starozavetnih pesama u slavu Bogu. Car je pevao uz harfu: »Gospode, za Tebe živeće srce moje i živeće moj duh ... Ti si spasio dušu moju od jame uništenja, za leđa si bacio sve moje grehe

... I mi ćemo pevati uz harfe sve dane svojega života pred Hramom Gospodnjim.« Isaija 38,16-20.

Zahvalnost je tako sveta dužnost da je prvi hrišćani iz vremena apostola nisu smeli prepustiti slučaju. Svoju zahvalnost Bogu izražavali su redovnim darovima u novcu i namirnicama u korist svoje siromašne braće u Jerusalimu. Prema savetu apostola Pavla, »svaki prvi dan nedelje neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko može, da ne bivaju zbiranja kad dođem«. 1. Korinćanima 16,2. »Svaki po volji svoga srca«, dodao je apostol u sledećoj poslanici istoj crkvi, jer su darovi zahvalnosti uvek srazmerni veličini Božje dobrote prema nama.

Priča o Mariji Magdaleni je priča o klonulom cvetu iz Magdale koji se oporavio zahvaljujući Hristovoj božanskoj milosti i praštanju. Njena zahvalnost postala je sila njenog života. Zahvalnost je preobrazila njen karakter. Cvet njene duše bio je neprekidno otvoren zahvaljivanjem, a najlepše je zamirisao u kući fariseja Simona. Kad je čula da se Isus nalazi kod njega na večeri, odmah je pošla tamo. Nikada zahvalnost nije dobila lepši izraz nego tada. Istoričar Luka kaže u svom Evanđelju: »I gle, žena u gradu koja beše grešnica doznajući da je Isus za trpezom u kući farisejevoj, donese sklenicu mira.« Luka 7,37. Jednom udaren pečat greha na Marijinom imenu teško se skidao. Za uobičajeni način ljudskog mišljenja grešnica koja više ne greši je samo »bivša grešnica«, ali Isus nije mislio samo kao čovek, nego i kao Bog. Za njega je svaki bivši grešnik novorođeno dete Božje. On je čak jednom fariseju rekao u oči da mu se »valja nanovo roditi«. Luka nije hteo da spomene Marijino ime, ali je od drugih čitav svet saznao za Marijino delo zahvalnosti i novorođenja.

Isus je sedeo za trpezom. Sedeo je između Simona, koga je izlečio od gube, i Lazara, koga je vaskrsao iz mrtvih. Jelo se u poluležećem stavu. Tako je Marija mogla da priđe Hristu, »i stavši sastrag kod nogu njegovih plakaše, i stade prati noge njegove suzama, i kosom od svoje glave otiraše, i celivaše noge njegove, i mazaše mirom«. Luka 7,38. Marija je razbila svoju flašicu skupocenog mirisnog ulja i izlila na Isusove noge. Bio je to prizor dostojan da bude ovekovečen na platnima najvećih slikara i umetnika sveta, ali je Simonu bilo do krajnosti neugodno. Svi su primetili da se nešto neobično događa. Simonovo lice je dobilo naročiti izraz. On je imao svoje mišljenje o

Mariji. Znao je pravi razlog njenog odlaska iz Vitanije njenoj tetki u Magdalu. Znao je da je za njega najbolje da ćuti, ali je u svom srcu prezrivo govorio ne samo o Mariji nego i o Hristu: »Da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotiče: jer je grešnica.« Luka 7,39.

Isus je, naravno, znao šta se događa u Simonovoj glavi dok je mrko gledao u Mariju. Isus je osetio Simonovo nezadovoljstvo i prema sebi. Obratio mu se pitanjem: »Simone! Imam ti nešto kazati.« Luka 7,40. Bio je to blagi uvod u veličanstvenu odbranu zahvalnosti. »Učitelju, kaži!« — odgovorio je Simon sa slabo prikrivenom ironijom. »Kaži što imaš da kažeš, reci što pre, otrpeću tvoju propoved jednom za svagda«, mislio je razočarani Simon. On je pozvao Hrista više iz radoznalosti nego iz zahvalnosti, i sad je smatrao da zna da Isus ne može biti Mesija. Isus je ispričao kratku priču o dvojici dužnika. Obojica su bili dužni istom čoveku, ali je razlika bila u veličini duga. Jedan je dugovao pet stotina srebrnjaka, a drugi deset puta manje, samo pedeset. Zajmodavac je bio dobre volje i pošto obojica nisu imali da vrate, oprostio je obojici. »Sad«, rekao je Isus, gledajući ljubazno u Simona, »kaži koji će ga od njih dvojice većma ljubiti?« Luka 7,42.

Simon je mislio o naivnom svršetku priče kad je ravnodušno odgovorio: »Mislim onaj kome najviše pokloni.« Luka 7,43. Ali kraj priče bio je tek početak. »Imaš pravo«, dočekao je Isus i odmah nastavio: »Simone, vidiš li ovu ženu? A sad pogledaj sebe. Došao sam u tvoju kuću kao gost na večeru. Ti mi nisi spremio sud da operem svoje noge. Uskratilo si uobičajenu pažnju da uljem pomažeš glavu gosta koga poštuješ.

Jednostavno si želeo da utvrdiš jesam li ja Mesija ili nisam. I sad si zaključio da nisam.« »Pogledaj ponovo ovu ženu. Umesto vodom, suzama je oprala moje noge. Umesto uljem, izlila je na moju glavu skupoceni miris. Ti si propustio da me zagriliš, a ona je svojim poljupcima osušila moje noge.« Marija nije pokušavala da objasni svoj postupak. Ona je znala da ju je Isus razumeo. Bila mu je zahvalna, i Isus je to shvatio. Ona mu je dugovala svoj život. »Sad, Simone, šta imaš ti da kažeš? A ja ti kažem: veliku je ljubav imala, zato su joj mnogi gresi oprošteni.« Simon je shvatio da je u Isusovoj priči on upoređen s Marijom. U njenom padu on je odigrao svoju nečasnu ulogu, ali je za sebe i svoj deo krivice našao opravdanje. Isus mu je pomagao ljubazno, ali ipak direktno, da vidi svoje pravo

stanje. Zatim je dodao: »Kome se malo oprašta ima malu ljubav.«
Luka 7,47.

Marijina zahvalnost je ovekovečena kao ključ života, posvećenosti, poniznosti i trpljenja. Cvet iz Magdale narastao je u jedno od »mirisnih drveta Božjih.

10. april 2010.

2. TRAŽITE BOGA

Davidov uspon od pastirskih livada do carskog prestola nije bio nimalo slučajan. On je bio svemirski putnik, iako nije leteo po svemiru. Ovaj talentovani pesnik i muzičar, car i prorok Boga najvišega tražio je Boga čvrsto stojeći na Zemlji. Rekao je: »Ako se na nebo popnem, onde si; uzmem li krila zorina pa se naselim moru na kraj, i onde bi me ruka Tvoja vodila, desnica bi me Tvoja držala«
Psalam 139,8-10.

David je tražio Boga držeći ga poslušno za ruku da bi se održao na vrtoglavim visinama leteći prema zvezdama u svome srcu. Svoje traženje Boga počeo je od ranog detinjstva na rodnim vitlejemskim brežuljcima. Sa njih je bio »visoko uzdignut« i postao »pomazanik Boga Jakovljeva, pevač pesama Izrailjevih«. 2. Samuilova 23,1. Tražio je Boga jedinom metodom kojim se On može naći i našao ga je. U stvari, Bog je našao Davida dopustivši mu da ga nađe. Za ovog mladog istraživača prorok Samuilo je rekao da je bio »smeđ, lepih očiju i lepa stasa« (1. Samuilova 16,12), ali to nije bilo presudno za Davidovo poznanstvo sa Bogom. Iako je lepota njegovih očiju bila lepota ozbiljnosti i iskrenosti, prava lepota bila je lepota njegovog srca kada je govorio: »Svim srcem svojim tražim Tebe, ne daj mi da zađem od zapovesti Tvojih.« Psalam 119,10.

Posmatrajući izlaske i zalaske Sunca, jutarnju slavu i večernji mir uz zvona ovna predvodnika, mladi David se i nesvesno držao Hristovog načela u traženju nebeskog Stvoritelja. David ga je tražio sa čežnjom da vrši njegovu volju. »Kao što su oči slugama uprte u ruku gospodara njihovih, kao oči sluškinje u ruku gospođe njezine, tako su oči naše u

Gospoda Boga našega, dok se smiluje na nas.« Psalam 123,2. Jedino je tako David mogao da shvati poj ptica među lišćem kao Božji govor, i ćarlijanje večernjeg povetarca kao putujućeg vesnika Božjeg prisustva. Imao je otvorene oči za veličanstvo Božje u svetu prirode i otvorene uši za nemi govor svih njegovih krilatih i nekrilatih stanovnika. Lepota skrivena od površnih pogleda, harfa netaknuta od neveštih prstiju napajala je Davidovo srce poznanjem svoga Stvoritelja. Napisao je: »Gospode, Bože moj, neizmerno si velik! Obučen si u svetlost i veličanstvo! Obukao je svetlost kao plašt, razapeo nebo kao šator; na vodama prostora nebeskih podigao je dvorove svoje. Od oblaka čini kola svoja, leti na krilima vetra. Glasnike svoje od vetrova čini, sluge svoje od plamena ognjenih.« Psalam 104,1-4. David je tražio Boga putem njegovih zapovesti i tako postao pevač njegovog veličanstva, sile i lepote. Pio je vodu s izvora Božjih principa, i hranio se mlekom iz njegovih ostava. Ove nadahnute reči napisalo je ljudsko srce o velikom srcu Božjem: »Ti izvore na doline izvodiš, koji tokom svojim između gora teku. Iz njih se sve zveri poljske napajaju i divlji magarci žeđ svoju gase. Do obala njihovih ptice nebeske stanuju i glas se njihov kroz grane razleže.« Psalam 104,10-12.

Iako njegov život nije prošao bez mrlje, iako je opteretio svoju biografiju nemirnom savešću, David je znao kako da se pokaje i prihvati sve posledice svog greha bez gundanja. Kad je zapretila opasnost da zauvek izgubi prisustvo Božjeg Duha u sebi, on je zavapio: »Nemoj me odvrgnuti od lica svojega, i Svetoga Duha svojeg nemoj uzeti od mene.« I kada spolja nije bilo nikakvog znaka Božjeg prisustva, David je mogao da kaže: »Iznutra javljaš mi mudrost.« Psalam 51,11.6.

Duh Sveti je jedini prozor kroz koji možemo videti Boga, njegova Reč je jedina svetlost poznanstva s našim Stvoriteljem. David je našao Boga kad se zavetovao: »Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i Zakon je Tvoj meni u srcu.« Psalam 40,8.

Davidove psalme su pevali Jevreji i hrišćani kroz vekove. Oni su pomogli velikom mnoštvu onih koji su tražili Boga da formiraju svoja religiozna shvatanja, i njihov uticaj na hrišćansku Crkvu je neprocenjiv. David je bio čovek po Božjem srcu, i zato je njegovo traženje Boga bilo nagrađeno. Ne samo da je našao Boga nego je i Božji Sin postao Sin Davidov! Isusova majka bila je loza s Davidovog čokota, član Davidove carske porodice. Kroz nju je David još

pevao: »Veliča duša moja Gospoda, i obradova se duh moj Bogu spasu mojemu... kao što govori ocima našim, Avramu i potomstvu njegovom do veka.« Luka 1,46,47,55.

Draga braćo i sestre, potražimo i mi danas Gospoda svim srcem svojim.

17. april 2010.

3. SRCE ISPUNJENO ZAHVALNOŠĆU

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. »A kad ulažase u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, I podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih videvši da se isceli povrati se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to beše Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: Ne isceliše li se deseterica? Gde su dakle deveterica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?« (Luka 17,12-18)

Važno je da zapazimo da su svih deset gubavaca zapomagali i molili Isusa da im pomogne. Na granicama neznabožackih zemalja, ova mešovita grupa društvenih izgnanika sustigla je Isusa i molila Ga da ih izleči. Isus je odgovorio na njihovu molbu i vratio im zdravlje. Ali, Biblija kaže da se »jedan od njih, videvši da se isceli, povrati hvaleći Boga glasno«.

Još jedna važna pouka u ovoj priči je da je samo jedan gubavac »video« da se izlečio. Sigurno da drugi nisu mogli da ne vide čudesan način na koji je guba napustila njihovo telo. Morali su da vide. Reč koja se koristi u ovom izveštaju znači mnogo više od običnog posmatranja, ona znači opažanje. Reč predlaže da je jedan gubavac razumeo značenje čuda. Kada je gubavac razumeo šta mu se stvarno dogodilo, on se ispunio zahvalnošću. Ostalih devet možda su videli, ali nisu dovoljno dugo razmišljali o čudu. Jedan gubavac lično se vratio i zahvalio svom Lekar proslavljanjem koje je bilo glasno i jasno. Značajno pitanje koje je Isus postavio glasi: »Gde su dakle deveterica?«

Elen Vajt, u *Čežnji vekova*, kaže, »Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi« (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu zbog onoga što je učinio za njih? Džordž Meredith kaže: »Zahvalnost je memorija srca.« Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove, kao što se dogodilo s devet gubavaca iz *Jevanđelja po Luki*.

24. april 2010.

4. NOVO SRCE

»I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega i daću vam srce mesno. I Duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.« Jezekilj 36,26.27.

Kad Biblija govori o »novom srcu«, ona ne misli na osećanja. Promena srca predstavlja promenu karaktera. To znači promenu navika, običaja, namera i motiva. Znak promenjenog srca je promenjen život, korenita promena u rečima i delima i ponašanju prema svima s kojima dolazimo u dodir. O mogućnosti te promene ili preobražaja karaktera govori prorok Isaija pozivajući nas umesto Boga: »Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.« Isaija 1,18.

Samo Bog može da izvede preobraženje ljudskog karaktera. Samo je On u stanju da od pobunjenika protiv Božjeg Zakona načini poslušnog slugu i podanika svoga carstva. Samo pod delovanjem životodavne sile Svetoga Duha sva ljudska bića mogu postati »sluge Hristove, tvoreći

volju Božju od srca« (Efescima 6,6). Ako kažete: »Ja ne mogu pobediti mane svoga karaktera«, onda je nemoć u vašoj volji, a ne u Božjoj sili. Stvarna teškoća se nalazi u ustezanju da se potčinimo Božjoj volji. Istina je da niko ne može da kontroliše svoja osećanja, svoje strasti, svoje želje, ali svako može da potčini svoju volju Božjoj volji i tako promeni ne samo karakter nego i ceo svoj život. Problem promene karaktera je u stvari problem volje i predanja.

Potčinjavanje svoje volje Božjoj volji predstavlja novi princip života, novo načelo volje i akcije. Taj princip je Hristos uporedio s kvascem: »Carstvo je nebesko kao kvasac koji uzme žena i metne u tri kopanje brašna dok sve ne uskisne.« Matej 13,33. Za Jevreje Hristovog doba kvasac je predstavljao simbol greha, ali u Hristovoj priči o kvascu i brašnu, kvasac predstavlja energiju obnove života i karaktera, istinu i reč evanđelja. Hristos se molio za preobražaj karaktera svojih učenika rečima: »Osveti ih istinom svojom: reč je Tvoja istina.« Jovan 17,17.

Kvasac istine je načinjen od reči Božje istine. Kad se Biblija proučava, a ne samo čita, tada Sveti Duh osvedočava dušu o grehu. Istina Božje Reči počinje da menja želje, pobude, namere, prečišćava misli, zagrejava dušu i osvećuje raspoloženje. Kvasac istine nadahnjuje sposobnosti i daje život duši. Čovek koji je ranije voleo samo sebe, novac i uživanja, i više nikog i ništa, odjednom je sposoban da se odrekne sebe i da pomaže ljudima oko sebe. Za sav ostali svet on postaje čudan, neobjašnjiv; njegovi bliski prijatelji ga više ne shvataju. Ljubav postaje najviši motiv i pokretač svake njegove akcije i aktivnosti. Takav čovek može da kaže kao i apostol Pavle posle svoga obraćenja: »Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.« Filibljanima 4,13. Kao što kvasac u brašnu deluje iznutra, a dolazi spolja u brašno, tako energija koja obnavlja karakter mora da dođe spolja, od Boga. Kao što žena stavlja kvasac u brašno, tako se promena karaktera može proizvesti samo silom Svetoga Duha i istraživanjem Božje Reči. Nema promene karaktera bez potčinjavanja delovanju te Sile. Isus je o toj Sili govorio kao o trećem licu Boga: »A kad doće On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu.« Jovan 16,13.

Božji Duh čezne danas da nas sve uputi ka Istini koja je u Bogu. Zato otvorimo svoja srca i umove za njegov uticaj.

1. maj 2010.

5. SAMOODRICANJE - PUT SLAVE

»Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi naći će je«, rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

Pravasreća u ovom životu dolazi jedino kao rezultat samoodricanja. Pravo hrišćansko samoodricanje prolazi kao plug kroz nasleđene i stečene osobine karaktera i menja sve okolnosti i prilike kroz koje prolazi. Samoodricanje nije peti točak u kolima života, nego uvođenje principa velikog učitelja Isusa Hrista u sve prilike i neprilike života. Nema savršenstva karaktera bez samoodricanja. Iako nije mogao doseći svoj Uzor, ipak je apostol Pavle pred kraj svoga života mogao reći da je bio sasvim blizu kad je rekao: »Jer ja se već žrtvujem i vreme mog odlaska nast.« 2. Timotiju 4,6.

Samoodricanje je jedan od onih plodova na stablu karaktera koje rađaju samo oni koji su stvarno povezani sa Bogom. Njihova dela možda neće objaviti fanfare na borilištima sveta, iako su njihove pobjede protiv zla i kušanja slavne i velike. Možda niko ne primećuje žestinu borbe ovih tihih boraca; ali oči Onoga koji vidi sve tajne u srcu primećuju svaki napor u samoodricanju. Da bi se pokazalo samoodricanje, potrebno je vreme probe ili žrtve. Tek kad naiđu nevolje i teškoće, razvija se gorljivost samoodricanja i topla osećanja svakog pravog Hristovog sledbenika. Na njih se onda odnosi najviši poziv kao priznanje samoodricanju upućen preko psalmiste: »Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavet na žrtvi.« Psalam 50,5.

Kad se bude ovaj poziv uputio svim generacijama sveta u jednom istom času Hristovog ponovnog dolaska, niko ne zna koliko će bezimernih boraca izaći da primi venac večnog života. Koliko će biti nepoznatih majki sličnih Johavedi, majci Mojsijevoj, koliko heroja vere sličnih đakonu Stefanu, Pavlu, Jovanu Krstitelju i drugim nebrojenim herojima vere, ljubavi i samoodricanja! Nijedan od njih nije živeo za sebe. Svako od njih je znao da je samoodricanje zakon samoodržanja. »Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi naći će je«, rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

»Oče, proslavi ime svoje« — bila je lozinka Hristovog života. Isus je rekao: »Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, mnogo roda rodi.« Jovan 12,28.24. Zakon sejanja je zakon života, a sejanje sebe u njivu života za Hrista pravo je hrišćansko samoodricanje. Zemljoradnik čuva žito bacajući ga. Davati znači živeti.

Samoodricanje nije ništa drugo nego davanje sebe u »žrtvu živu, ugodnu Bogu« vršenjem svoje dužnosti prema Bogu i čoveku. Glavna, motorna sila samoodricanja je Hristova ljubav kao što govori apostol Pavle: »Jer nas ljubav Hristova pokreće.« 2. Korinćanima 5,14.

8. maj 2010.

6. VERNOST

Vernost je tačnost u ispunjavanju svojih dužnosti, izvršavanje svojih obećanja, bez kolebanja i iznad ličnih sklonosti, onako kako je definiše Biblija: »Što kaže neće li učiniti, što reče neće li izvršiti?« 4. Mojsijeva 23,19.

Vernost je osećanje pravde bez kolebanja, potčinjavanje Božjim namerama, poslušnost »do same smrti« (Filibljanima 2,8), štaviše »do smrti na krstu« koju je Hristos prihvatio da bi nas osvedočio u svoju ljubav i vernost.

Veran je bio i onaj sluga iz Hristove priče o talantima koji je umnožio ono što je dobio, i izvršio dužnost koju je imao. Njemu je gospodar rekao: »Dobro, slugo dobri i verni! U malom bio si mi veran, nad mnogim ću te postaviti.« Matej 25,21.

Vernom sluzi nije bilo svejedno kako će obaviti male dužnosti i obične poslove. Njegov uspeh nije zavisio toliko od obdarenosti koliko od radne energije i posvećenja poslu. U svakom svome poduhvatu i postupku on je otkrivao vernost kao načelo svog karaktera. On je bio »radnik koji se nema čega stideti«. 2. Timotiju 2,15.

Kad vernost stavi ruku na plug, više se ne okreće natrag do kraja njive; kad pođe na posao, ne vraća se kući dok ga ne obavi. Teškoće na putu su samo podstrek na jači napor, na marljivije učenje i potpunije

korišćenje vremena. Vernost se u potpunosti posvećuje zadatku koji joj je Bog poverio. Ona je voljna da izvrši svaku Božju zapovest, i da se odazove svakom pozivu njegove Reči kao što se odazvao prorok Isaija: »Evo mene, pošlji mene.« Isaija 6,8.

Veran mladić sluša šta Bog govori njemu, a ne drugima, jer svi nemaju isti posao. Karakteristika verne devojke je ljubav prema Bogu iznad svega. Vernost Bogu podrazumeva i vernost čoveku. Ona znači nepokolebljivost karaktera koji je prihvatio Božju misao: »Zato čuvajte duh svoj da ne činite nevere.« Malahija 2,16.

Slikoviti primer vernosti jednog mladića je život i delo proroka Jelisija, sina Safatova, »iz Avel-Meole« (1. Carevima 19,16). Dok je on uporedo sa slugama orao njivu sa dvanaest jarmova volova, prorok Ilija je završavao svoju zemaljsku misiju. Trebalo je da postavi drugog čoveka na svoje mesto, Krećući se svojim putem na sever, Ilija je primetio ovu neobičnu sliku. Njegovu pažnju privukao je mladi Jelisije sin bogatog Safata, koji je radio kao običan radnik na imanju svoga oca.

Jelisije je dao prvo mesto u svom životu Bogu. Na Božji poziv on je odgovorio poznatom lozinkom vernosti: »Evo mene, pošalji mene!« Bio je voljan da učini sve što Gospod naređuje. Nastavio je da bude veran u malim stvarima posvećujući se službi u poniznosti. Kao pomoćnik proroka Ilije verno je ispunjavao zadatak vodonoše: polivao je ruke proroku Iliji posvećujući se vernosti u malome da bi odgovorio dužnosti u velikome.

Nekoliko godina Ilija i Jelisije radili su zajedno. Jelisije se sve više osposobljavao za uzvišeno delo vođe Božjeg naroda. Bog ga je počastvovao svojim izborom i postavio na mesto gde je mogao da stekne poniznost, poslušnost i spremnost na žrtvu. Bila je to viša škola vernosti u kojoj se Jelisije razvio u pravednog, principijelnog i odlučnog čoveka, kome je Bog mogao pokloniti poverenje.

Ne jednom je njegova vera stavljena na probu. U Galgalu mu je Ilija rekao da se vrati kući, ali je Jelisije naučio da nema gledanja unazad, ni obeshrabrenja pred teškoćama. Nije se dao vratiti natrag, nego se još više približio umornom proroku: »Tako živ bio Gospod«, rekao je Jelisije, »neću te ostaviti!« 2. Carevima 2,2.

Bila je to najviša vernost, služba do kraja pred neizvesnošću i rastankom. A onda je došla nagrada iako je Jelisije nije tražio. Ilija je otišao u vihoru na Nebo, ali je ostavio mudrog naslednika. To je bila izuzetna nagrada za izuzetnu vernost...

15. maj 2010.

7. POSLUŠNOST BOŽJEM ZAKONU

Poslušnost svakoj Božjoj reči je uslov za uspeh. Pobjede se ne stiču ceremonijama i frazama, nego jednostavnom poslušnošću najvišem Zapovedniku, Gospodu Bogu nebeskom - Onaj koji se oslanja na ovog Vođu neće nikad znati za poraz. Poraz dolazi kad se oslanjamo na ljudske metode, ljudske ideje, a Boga stavljamo u drugi plan. Zapovednik nebeske vojske hteo je da njegov narod nauči lekciju poslušnosti, da bude poslušan i onda kad nema izgleda na uspeh. Poslušnost je definisana kao put u Božji Grad; vera ne oslobađa čoveka od poslušnosti; naprotiv, samo vera nas čini deoničarima Hristove milosti i osposobljava nas da budemo poslušni. Mi ne zadobijamo spasenje našom poslušnošću, ali poslušnost je plod vere: »Koji god u njemu stoji ne greši ...« 1. Jovanova 3,6. Poslušnost je usklađivanje naših osećanja, naših misli, naših namera i našeg delovanja sa Božjom voljom koja je izražena u njegovom svetom Zakonu.

Prava ljubav prema Bogu otkriva se u poslušnosti njegovim zapovestima. Bog je zapovedio Jeremiji da okupi sinove Jonadavove u kuću Gospodnju, u jednu od odaja, da postavi vina pred njih i pozove ih da piju. Jeremija je učinio kao što mu je Gospod naredio. A oni rekoše: Nećemo piti vina, jer Jonadav, sin Rihavov, otac naš, zabranio nam je rekavši: Ne pijte vina, ni vi ni sinovi vaši do veka ... I poslušasmo glas Jonadava, sina Rihavova, oca svojega, u svemu što nam zapovedi da ne pijemo vina svega veka svojega, ni mi, ni naše žene, ni sinovi naši, ni kćeri naše ... i slušamo i činimo sve kako nam je zapovedio Jonadav otac naš.« Jeremija 35,5-10.

Poslušnost mora proizlaziti iz principa bez obzira na osećanja, emocije ili neemocije. Proba hrišćanske ispravnosti su Hristove reči: »Ko pozna moje zapovesti i vrši ih taj me ljubi ...« Jovan 14,21. Vaša

poslušnost Božjim zapovestima dokazaće vašu pravu privrženost svetosti i pravednosti.

Bog je ukazao na oštru suprotnost između poslušnosti Jonadavovih sinova i neposlušnosti pobunjenog naroda. Sinovi Jonadavovi su slušali zapovest svoga oca i sada su odbili da budu navedeni na neposlušnost. Ali Judejci su odbili da poslušaju Božje reči, i posledice su bile neminovne.

»Izvršuju se reči Jonadava sina Rihavova, koji zabrani sinovima svojim da ne piju vina, i ne piju vina do danas, nego slušaju zapovest oca svojega; a ja vam govorih zarana jednako, a vi me ne poslušaste. I slah k vama sve sluge svoje proroke zarana jednako govoreći: vratite se svaki sa svoga puta zloga, i popravite dela svoja i ne idite za drugim bogovima služeći im ... ali ne prignuste uha svojega niti me poslušaste. Da, sinovi Jonadava sina Rihavova izvršuju zapovest oca svojega što im je zapovedio, a taj narod ne sluša mene ...« Jeremija 35,14-17.

Jonadavovi sinovi su bili pohvaljeni zbog svoje poslušnosti u vreme kad su ostali sinovi Izrailjevi odbili da poslušaju Božji glas. One koji nisu hteli da čuju šta Bog govori niti da se odazovu na njegov poziv, čekala je neminovna kazna. Jeremija je ponovio reči pohvale od Gospoda vernim sinovima Jonadavovim i obećao im blagoslove u Gospodnje ime: »Što slušate zapovest Jonadava oca svojega i držite sve zapovesti njegove i činite sve kako vam je zapovedio, zato ... neće nestati Jonadavu sinu Rihavovu čoveka koji bi stajao preda mnom do veka.« Jeremija 35,18.19.

Ako su uputstva dobrog i mudrog oca bila tako strogo poštovana od strane njegovih potomaka da bi se osigurali protiv zla neuzdržljivosti, Božji autoritet je trebalo poštovati daleko više od ljudskog. Bog je naš Stvoritelj i Zapovednik, bezgranično silan i nezadrživ kad mora biti izvršena kazna. U svojoj milosti On se služi različitim sredstvima da ljudi uvide svoje grehe i pokaju se. Ali ako nastave putem prestupništva odbacujući opomene koje im se upućuju i radeći nasuprot njegovoj volji, posledice moraju doći. Božji narod može da napreduje samo uz pomoć njegove milosti i brigom njegovih nebeskih poslanika. On će ustegnuti svoju milost i neće čuvati one koji su odbacili njegove savete i prezreli njegove ukore.

Hristos je pokazao da je Božji Zakon zakon ljubavi, izraz njegovog božanstva. On je pokazao da je poslušnost njegovim principima uslov ljudske sreće i sigurnosti, temelj i stub ljudskog društva.

22. maj 2010.

8. ŽELIŠ LI BITI HEROJ?

Vekovi se obeležavaju herojima, a ličnosti herojstvom. Hrišćanski heroizam znači vladanje nad sobom prema načelima Božje Reči. Heroji su oni mladi ljudi i žene koji umeju da vladaju sobom, čije su odluke čvrste i namere nepokolebljive. Oni su neprekidno budni i traže Hristovo prisustvo u svakodnevnim dužnostima i poslovima. Svaki mladić i devojka mora da bije svoju ličnu bitku za pobedu nad sobom, ali ni Bog ne može da nas učini herojima ako ne tražimo njegovu pomoć i saradnju.

Heroizam znači daleko više od fizičke snage. On znači da »reč Božja u vama stoji« i da ste »nadvladali nečastivoga«. 1. Jovanova 2,14. Biblijski heroizam znači um koji je navikao da misli jasno i trezveno prema načelima »zdravog duha u zdravom telu«. Hrišćanski heroizam znači posedovanje božanske prirode i vernost Božjim zahtevima do kraja. Heroizam pita za put, a ne za cenu, i kao što se magnetska igla drži severa, tako se heroizam drži pravde makar se nebo srušilo. Herojske ličnosti se ne mogu ni kupiti ni prodati. Verni i poštteni do srži, oni zastupaju istinu čvrsti kao stena i svojim primerom svetle onima koji su u tami.

Mnogi zanemaruju male dužnosti zato što su male, ali hrišćanski heroizam znači vernost u najmanjoj stvari. Vođeni pravim načelima u malim stvarima, četvorica mladića na vavilonskom dvoru stvorili su navike, navike su formirale karakter, a karakter je odlučio njihovu sudbinu za sva vremena. Bog je doveo Danila i njegove drugove u vezu sa velikim ljudima Vavilonskog carstva da bi ih upoznao sa pravim načelima herojske religije. Njihovo herojsko ispunjavanje malih dužnosti donelo im je visoko priznanje i zvanje heroja hrišćanskih načela.

Kako se postaje heroj hrišćanskog zvanja? Danilo je od roba postao slobodnjak i od sluge gospodar onog trenutka kada je »u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola«. Danilo 1,8. Pravo herojstvo počinje u srcu skriveno od bilo čijeg pogleda osim Božjeg. Danilova biografija počinje podacima da je bio dete iz porodice judejskih careva, ali to nije bila osnova za njegovu

odluku. Međutim, njegova odluka govori da je bio vaspitan u duhu vernosti Božjim načelima prave trezvenosti i umerenosti.

Danilov život je ilustracija onoga šta sačinjava posvećen karakter. On je lekcija za sve nas, naročito za mlade. Striktno usaglašavanje sa Božjim zahtevima je blagotvorno za zdravlje duha i tela. Da bismo postigli visok moralni i intelektualni nivo, potrebno je da tražimo od Boga snagu da poštujemo strogu uzdržljivost u svim životnim navikama. U iskustvu Danila i njegovih drugova vidimo trijumf principa nad iskušenjem apetita. Njihov primer pokazuje da mladi ljudi, držeći se religioznih principa, mogu da pobeđe želje tela i da ostanu verni Božjim zahtevima, bez obzira na cenu.

Najveća potreba sveta je potreba za ljudima — ljudima koji se ne mogu ni kupiti ni prodati, ljudima koji su iz dubine duše verni i poslušni, ljudima koji se ne boje da nazovu greh njegovim pravim imenom, ljudima čija je savest verna dužnosti kao magnetska igla polu, ljudima koji će se držati pravde makar se i nebo srušilo.

Uspeh ne dolazi slučajem niti zdravlje srećom. Herojstvo se ne stiče preko noći, ali nagrada traje večno.

29. maj 2010.

9. STOPAMA VELIKANA

»Budite zadovoljni onim što imate« – to je načelo koje se u Bibliji ponavlja iz knjige u knjigu, i od generacije do generacije. »Neka vaše vladanje bude bez pohlepe za novcem!« (Jevrejima 13,5) – to je pravilo hrišćanskog ponašanja i Hristovog učenja. »Jer sam se ja navikao biti zadovoljan onim u čemu sam«, pisao je apostol Pavle. »Znam i postiti, znam i izobilovati ... i sit biti i gladovati, i izobilovati i nemati. Sve mogu kroz Onoga koji mi daje moć.« Filibljanima 4,11-13.

I kad ništa nije imao od materijalnih dobara, imao je Hristovo obećanje: »Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti.« Jevrejima 13,5. Apostol Pavle je bio zadovoljan u ispunjavanju svojih dužnosti, a ne prohteva. Za njega je zadovoljstvo značilo radost da služi, a ne da mu služe. Njegov duh je bio zadovoljan bogatstvom Hristovog prisustva

bez obzira na materijalne uslove i finansijsku situaciju. Oslobođen pohlepe i lakomosti svoga doba, iako je bio rimski građanin, mogao je da kaže kao hrišćanin: »A kad imamo hranu i odeću, budimo ovim zadovoljni.« 1. Timotiju 6,8.

Pre nego što je postao hrišćanin, Pavle je bio ne samo rimski građanin nego i član Velikog veća jevrejske nacionalne zajednice. Znao je da procenjuje šta vredi, a šta ne vredi, šta je dobitak, a šta gubitak. Svojim trudom i aktivnošću našao se na najvišem mestu na društvenim lestvicama, a onda, odjednom, odrekao se ne samo svoga mesta u Sinedrionu nego i svog jevrejskog imena.

Od Savla postao je Pavle, od bogataša siromah. Biti hrišćanin u ono vreme značilo je izgubiti, ne samo imanje i položaj, materijalnu sigurnost i društvenu podršku, nego i pravo na egzistenciju. Nešto se krupno dogodilo sa ovim uglednim Jevrejinom i rimskim građaninom, sinom bogatog trgovca i učenikom slavnog Gamaliila kad je mogao da kaže: »Jer sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem ... No što mi beše dobitak ono primih za štetu Hrista radi.« Filibljanima 3,8.7.

»Sve držim za štetu«, govorio je Pavle jevrejskim velikodostojnicima. »Sve držim da su trice«, propovedao je neznabožačkom svetu svoga vremena. »Sve ostavih«, pisao je svojoj braći po Hristu. Ostavio je sve radi jednog. Ceo svet je dao samo da Hrista dobije, i dobio ga je! Odmah posle susreta sa Hristom pred Damaskom i krštenja, novoobraćeni Pavle povukao se na razmišljanje i molitvu u pustinju. »Otidoh u Arapsku«, pisao je Galatima (1,17).

U koji kraj Arabijskog poluostrva je Pavle otišao, koliko je dugo tamo ostao, ne znamo, ali znamo da je tim putem pošao za Hristovim stopama. Isus je takođe odmah posle svog krštenja u Jordanu otišao u pustinju, vođen Duhom Svetim, da se preda razmišljanju o svome zadatku i molitvi za njegovo izvršenje. U pustinji je Isus ponovio staru istinu o pravom zadovoljstvu rečima: »Neće živeti čovek o samom hlebu, nego o svakoj reči Božjoj.« Luka 4,4.

Pavle je pošao Hristovim stopama tražeći da sazna Božju volju i da je izvršava. Iz pustinje se vratio s novom vizijom i s novim

poverenjem u Božju reč. Bio je zadovoljan što može da se oslanja na ruku Svemogućega.

Iako danas nismo u doslovnoj pustinji i mi možemo ići stopama velikana koji su utrli put pre nas. Neka ovo bogoslužjenje bude izvor nove snage i nove vizije za svakoga od nas.

5. jun 2010.

10. PREDANOST BOŽJEM DELU

»I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji. Tada pođe Avram, kao što mu kaza Gospod...«

Predanost pozivu znači pretvaranje svakodnevne dužnosti u delo pobožnosti, obavljanje posla svim srcem, vernost zadatku s punim zalaganjem, tačnošću i savesnošću. Biblija nikada nije učila svoje čitaoce lenjosti ili zanemarivanju dužnosti. Njoj je strana svaka apstraktna pobožnost. Naprotiv! Posvećenost onome što je duhovno podrazumeva živi interes za obavljanje kako malih tako i velikih dužnosti, koje sačinjavaju lični, porodični i društveni život.

Predanost pozivu takođe znači neprekidno izgrađivanje uravnoteženog karaktera, koji se ne zadovoljava površnim radom i lakomislenošću. Predanost pozivu nije ništa drugo nego posvećenost radu koji ste pozvani da obavite, poštenje, marljivost, pronicljivost, energija i taktičnost. Ko ima te vrline, nikada neće biti potčinjen okolnostima, već će imati odlučujući uticaj na prilike i okolnosti.

Biblijsku predanost svom pozivu ilustruje Avramova odanost Bogu i gotovost da svoju volju potčini Božjoj volji i svoje planove Božjim planovima. Avramova predanost pozivu značila je takođe bezrezervno predanje u službi Bogu. I dok je Avram, začetnik i praotac Božjeg drevnog naroda, sve svoje snage posvećivao svom pozivu i s punom odgovornošću izvršavao povereni zadatak, sa njegovih usana nije se čulo nijedno pitanje o plati. Uzdižući se iznad sebičnosti svoga

vremena, Avram je bio pokrenut jedino plemenitim namerama glasa sa Neba koji ga je pozvao: »I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju koju ću ti ja pokazati. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov ... i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na Zemlji.» 1. Mojsijeva 12,1-3.

U vreme kada je Avram bio pozvan da izađe iz svoje postojbine Ura Haldejskog, imao je sedamdeset i pet godina i nimalo želje za avanturama i rizicima jednog iseljavanja koje bi bilo gotovo ravno ličnoj i porodičnoj katastrofi. Trebalo je da napusti dom sigurnosti i mira, svoje rođake i prijatelje, i da svoj građanski ugled baci pod noge svojim neobjašnjivim iseljenjem iz zemlje. Trebalo je da po cenu lične žrtve postane sejač božanske istine, blagoslov čovečanstvu. Trebalo je da napusti svoj ugledan društveni položaj u zamenu za usamljenost bezimene zemlje i neistraženih putova. Morao je da ostavi sve da bi sledio samo Glas koji ga je pozvao. Morao je da prekine sve stare veze i prijateljstva i da pokopa sve zemaljske nade. Da bi postao sejač istine i blagoslova za sve kasnije generacije, trebalo je da se odrekne ugodnosti i gradske bezbednosti jednog visoko kulturnog društva Ura Haldejskog. Sejanje je simbol muka i znoja, suza i samoće, žrtve i stradanja. Ali Avram je znao da Nebo ne prima polovičnu službu.

Avram je bio samo odblesak one božanske predanosti misiji koju je pokazao Hristos. Naš Spasitelj je bio sav obuzet radom koji je obavljao. Ova neprestana zaokupljenost u spasavanju izgubljenog čovečanstva pokazivala se u svim prilikama. Još kao dečak podvrgao je sve svoje želje svome zadatku radi kojeg je došao na Zemlju. Na pitanje svoje majke koja ga je tražila, odgovorio je izlazeći iz rabinske škole jerusalimskog Hrama: Zašto ste me tražili? Kako to da ste me tražili? Zar vi niste znali da se ja neprestano nalazim na poslu svoga Oca?

Isus je imao jasno osećanje obaveze koja je na njemu počivala. Nije li On još pre početka sveta bio gotov da ostavi dom svoga Oca kao Avram i da preda sve svoje dragocenosti za spasenje čovečanstva? Nije li On pre Avrama pošao kao božanski Sejač istine kvaseći svojim suzama i krvlju seme života za naš izgubljeni svet? Ne zaslužuje li On od svih nas istu takvu predanost službi njemu i našim bližnjima?

12. jun 2010.

11. ČISTOTA SRCA

»Obradova se duh moj Bogu spasu mojemu« (Luka 1,47)

Sve što znamo o Mariji, majci Isusovoj, jeste da je sastavila jedan psalam i da je bila u srodstvu sa Jelisavetom, majkom Jovana Krstitelja. Odgojena u čistoj atmosferi bogobojaznog doma, Marija je bez sumnje znala napamet mnoge Davidove psalme. Četrdeseti psalam bio je uteha svim nevoljnima kroz vekove. Njegov 16. stih završava rečima: »I koji ljube spasenje Tvoje neka jednako govore: Velik je Gospod!« Ova mlada jevrejska devojka bila je izabrana od Boga da postane Isusova majka. U njen skromni dom u Nazaretu došao je Gavrilo, najmoćniji anđeo neba, sa vestima koje će izmeniti istoriju sveta.

Prvi utisak koji je ova poseta ostavila na Mariju bila je zbunjenost i strah, ali je anđeo požurio da je ohrabri: »Ne boj se, Marija«, rekao je, »jer si našla milost u Boga.« Luka 1,30. Ništa nije u Božjoj milosti veće od čistote srca. »Blago onima koji su čistoga srca,« rekao je Isus, »jer će Boga videti.« Matej 5,8. Marija je ugledala anđela koji neprekidno stoji u najvećoj blizini prestola Božjeg i gleda njegovu slavu. Bio je to prvi dokaz da je Marijina čistota našla milost pred Bogom. U tom zabačenom jevrejskom selu, Bog je našao čistotu karaktera kakva se nije mogla naći u celoj Judeji!

Na Marijino veliko čuđenje, anđeo joj je otkrio još jednu dvostruku tajnu: da će njena rođaka Jelisaveta dobiti dete i da će to dete biti sin. To je mogao znati samo Bog, a sada je znala i Marija! Ova vest je značila poziv za Mariju da odmah krene u posetu Jelisaveti. Jedna kamila je bila prevozno sredstvo na Marijinom putu Jelisaveti. Kad ju je ugledala, prema starom jevrejskom običaju, Marija je poželeva mir njenom domu i blagoslove svim njenim ukućanima.

Ali na njeno iznenađenje, Jelisaveta je odgovorila na neuobičajeni način. Ponovila je iste reči koje joj je rekao anđeo Gavrilo: »Blagoslovena si ti među ženama.« Luka 1,42.

Čistota srca je uslov svakog blagoslova, a Marija je bila blagoslovena više od svih pobožnih i vernih žena svoje generacije. Poseta anđela joj se činila kao san, ali sada je ponovo čula iste reči. Njena

bezazlena duša nadahnula se divnim obožavanjem Boga. Na Jelisavetin pozdrav odgovorila je s ushićenjem: »Veliča duša moja Gospoda.« Luka 1,46.

Samo čisto srce veliča svoga Stvoritelja. Marija je govorila iz sopstvenog iskustva ove reči svog dalekog pretka cara Davida. Iako je mogla lako da veliča sebe, ona je veličala Božje ime. Iako je lako mogla da privuče pažnju svih Jelisavetinih rođaka izjavom da nije samo Jelisaveta ona koja očekuje sina, Marija je izlivala svoju dušu u obožavanju večnoga Gospoda slave. Njemu je ona upućivala svoje hvale. Ona je želela da svi znaju da ona smatra sebe samo oruđem u Božjim rukama, osvećenom sluškinjom Gospodnjom. Sebi nije pripisivala nikakva božanska svojstva. Njena slava bila je u veličanju Gospoda. Ona je želela da se širi slava Gospodnja. Čistota njenog srca bila je njeno iskustvo, a ne teorija. Predviđajući teškoće koje će doći, Bog nije izabrao među kćerima Izrailjevim za majku svoga Sina neku devojkicu ukočenog držanja, nepopustljivu i uobraženu, neku koja bi se protivila svakoj promeni u svojim planovima. Marijina čistota srca garantovala je da će se ona prilagoditi Božjoj volji. Bog je unapred video da će ona moći s osmehom da primi goste u štali, podjednako ljubazno siromašne pastire i bogate mudrace. Nikakvo gorko gundanje neće baciti senku na mladi život poveren njenoj nezi. Ostavljajući svoj presto na Nebu, gde su mu anđeli pevali večne slavopoje, Isus kao sićušno Dete gledaće u lice najljubaznije majke koja je pevala Bogu u svom čistom srcu.

Marijina čistota nije pravila od sebe mučenika, koji rado nosi krst da bi stekao veću nagradu. Nije se pretvarala da je poslušna, a u sebi oplakivala svoju sudbinu. Sastavni deo čistote je radost u srcu. Njena radost bila je deo njene preobražene prirode. »Obradova se duh moj Bogu spasu mojemu« (Luka 1,47) — bile su njene reči.

Ona nije mogla da mrzovoljno ćuti kad je njen duh pevao od radosti! U svojoj čistoti ona je gorela radošću, ne ostavljajući nimalo mesta za jadikovke. Ovim rečima Marija je otkrila tajnu svog unutrašnjeg duhovnog života. Ova nežna devojkica, daleko među nazaretskim brežuljcima, imala je srce na čijem je prestolu bio Bog ne samo kao Stvoritelj i Vladar svemira nego i kao Spasitelj! Od Marijine čistote možemo se naučiti kako da obožavamo Boga kao svoga Spasitelja. On je bio njena nagrada ...

19. jun 2010.

12. TREBAJU NAM VARNAVE

Čestitost je celovitost karaktera, neokrnjena čistota duše, puna bezazlenosti, i dobrota u rečima i delima.

»A mene cela sačuvaj!«, molio se psalmista David, »i daj mi da stojim pred licem Tvojim doveka.« Psalam 41,12.

Čestitost je svest o svojoj odgovornosti i dalekosežnosti uticaja u odbrani istine, ona znači čvrstinu u načelima i nepovredivost savesti. Ona se ne može ni kupiti niti prodati, ni za pohvalu niti za ukor. Pre će izabrati smrt negoli odstupiti od dužnosti.

Jedan od najčestitijih ljudi u najtežim danima rane hrišćanske Crkve bio je Josija, poznatiji kao Varnava. Bio je sin kiparskog Jevrejina iz plemena Levijeva i služio je kao levit u jerusalimskom Hramu (Dela apostolska 4,36). Prvi put se pojavljuje na pozornici Novoga zaveta kao hrišćanin koji »imadijaše njivu i prodavši je donese novce i metnu apostolima pred noge.« Dela apostolska 4,37.

Varnavina čestitost je naglašena u istoriji evanđeliste Luke najpre u njegovom imenu koje je značilo »sin utehe«, a zatim u konačnoj karakteristici: »Jer beše čovek dobar, pun Duha Svetoga i vere.« Dela apostoloka 11,24.

Primajući Hrista, Varnava je dao ne samo svoju njivu nego i levitsku službu za stvar istine. Hristos mu je bio vredniji od svega što je izgubio. U vreme progonstva, posle Stefanove mučeničke smrti, Varnavina čestitost se pokazala u punoj lepoti. Kao jedan od sedam đakona jerusalimske crkve, on je ostao u Jerusalimu da pomaže i teši. Hrišćani koji su zbog svoje vere u Hrista napustili Jerusalim, »prodoše sve do Finikije, Kipra i Antiohije ... i propovedahu im Gospoda Isusa«, Dela apostolska 11,19.20.

U vreme prvih hrišćana Antiohija je imala oko pola miliona stanovnika, i kao rimska metropola zvala se »kraljicom istoka«. Kad su prvi hrišćani iz Jerusalima stigli u Antiohiju propovedajući Hrista kao Boga, »beše ruka Gospodnja s njima, i mnogi poverovaše i obratiše se ka Gospodu«. Kad je glas o tome došao do apostola u Jerusalimu, »poslaše Varnavu u Antiohiju«. Dela apostolska 11,21.22. Izveštaj o Varnavinom dolasku u Antiohiju je kratak, ali jezgrovit izveštaj o

njegovoj čestitosti. »Došavši i videvši blagodat Božju, obradova se.« Dela apostolska 11. 23. »Blagodat Božja« bila je uspeh njegove braće i on se »radovao s radosnima«. Nije im zavideo. Njegova čestitost se pokazala u njegovoj radosti dok im je stezao ruku blagosiljajući ih. Kao starešina novoosnovane crkve u Antiohiji, Varnava je bio stražar na svome mestu, brz da ohrabri, podstakne i opomene ostavljajući mesta i prostora da sam Bog upravlja svojim narodom pod neposrednim uticajem Svetoga Duha. U svojoj čestitosti »radovao se istini« (1. Korinćanima 13,6) i tuđem napretku kao da je njegov. Štaviše, brzo je uočio da mu je potrebna pomoć. Setio se na Savla koji je postao Pavle i od fariseja hrišćanin. Bez ikakvih predrasuda da će ovaj briljantni besednik nadmašiti njegove talente, Varnava »otide u Tars da traži Savla, i kad ga nađe, dovede ga u Antiohiju«. Dela apostolska 11,25.26.

Varnava i Savle su se poznavali još iz vremena pre obraćenja. A kad je Savle doživeo svoj Damask i postao hrišćanin, Varnava je bio taj koji je doveo Pavla »k apostolima. I kaza im kako na putu vide Gospoda i kako mu govori, i kako je u Damasku slobodno govorio u ime Isusovo«. Dela apostolska 9,27.

Ovo prvo Varnavino zauzimanje izvelo je Pavla iz ugla nepoznatosti, a njegovo drugo posredovanje da Pavla dovede u Antiohiju, predstavljalo je skromni početak apostolstva jednog od najvećih apostola Isusa Hrista. Varnavina čestitost bila je prožeta punim posvećenjem Hristu i nesebičnim zalaganjem za napredak njegovog dela. Iskreno se radovao Pavlovom obraćenju i to je dokazao dovođeci ga u Antiohiju. On je znao da odgaja jednog propovednika, ali se pokazalo da je odgojio apostola. Kasnije je apostol Pavle često spominjao Varnavu u svojim poslanicama.

Varnavina čestitost bila je lišena svake verske i rasne predrasude. Među njegovim najbližim saradnicima u Antiohiji bio je »Simeon koji se zvao Niger. Lukije Kirinac, Manail odgajeni s Irodom Tetrarhom, i Savle«. Dela apostolska 13,1. Svi su oni bili »proroci i učitelji« iako je Simeon bio iz Afrike, zvani Niger, što znači »crnac«, Lukije Rimljanin, a Manail Grk. Ovi ljudi su vodili Crkvu kao jedan čovek. Bilo je to čudo za sve Antiohljane, i ostalo za primer svim budućim vremenima. Ljudi tako različitog porekla služili su jedni drugima. Pre svega zato što je njihova čestitost bila plod Duha Svetog. Crkva u

Antiohiji postala je prva misionarska baza, iz koje su Savle i Varnava bili upućeni u svet kao misionari. U izveštaju o njihovom odlasku nema ni pomena o žalosti zbog gubitka dvojice velikih propovednika. Evangelizacija celoga sveta počela je s dragovoljnim duhom žrtve. Crkva u Antiohiji smatrala je hrišćane u Jerusalimu »braćom«. Učinili su sve da pošalju pomoć »braći koja življahu u Judeji«. Dela apostolska 11,29.

Kad su se pojavili problemi, Varnava je znao kako da ih rešava, otvoreno i hrabro, licem u lice, čestito i časno. Nikada nije žrtvovao čestitost za strategiju. Bio je toliko preokupiran svešću o Hristovoj ljubavi, toliko je mnogo govorio o Hristu i radio za Njega, da su »prvo u Antiohiji učenike nazvali hrišćanima«. Dela apostolska 11. 26.

Božjem delu su danas potrebne Varnave – hrabri i čestiti ljudi. Da li si ti jedan od njih?

26. jun 2010.

13. VEDRINA DUHA

»Veselo srce veseli lice, a žalost u srcu obara duh.« Priče Solomunove 15,13.

Mračne misli i osećanja, turobne misli, zabrinutost i tmurnost oštećuju ne samo duševno nego i fizičko zdravlje. Koliko je puta gubitak apetita rezultat razočaranja, tuge i neveselih misli! Život je ono što načinimo od njega, i svako nalazi ono što traži. Ako tražimo razloga da bismo bili nezadovoljni i žalosni, zlovoljni i srditi, tužni i nespokojni, i ako smo skloni da uveličamo sitne teškoće na putu svakodnevice, imaćemo ih dovoljno da zamagle naše misli i naoblače naše odnose gde god se krećemo. Tuga je gotova bolest, a hrišćanska vedrina je najbolja medicina. Božja Reč ima pravo kad kaže: »Srce veselo pomaže kao lek, a duh žalostan suši kosti.« Priče Solomunove 17,22.

Ponekad se javlja mišljenje da je vedrina duha i duše nespojiva s dostojanstvom hrišćanskog karaktera, ali to je pogrešno! Nebo je uvek radosno, i ako skupljamo radosne zrake Neba i unosimo ih što je više moguće u svoje reči i ponašanje, to ćemo više ugoditi našem

nebeskom Ocu. Njemu je neugodna plačljivost i tugovanke. Čak i kad je reč o kajanju, Biblija kaže: »Ne tužite ni plačite ... Ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila.« Nemija 8,9.10.

U Isusu Hristu je mir, radost i vedrina za sve uzraste i za sva doba života. Nije Hristova volja da budemo tmurnog raspoloženja, nestrpljivi, površni i sitničavi. Hrišćani su bili uvek deca svetlosti, i kao takvi oni znaju da je Božja volja da neguju vedar, raspoložen duh. Šta čini hrišćanina bojažljivim, kukavičkim? — To je ljubav prema sebi i ličnim zadovoljstvima, dok dragovoljna služba Bogu i bližnjima stvara vedrog hrišćanina, čija je religija puna svetlosti nade i sunca poverenja. O sunčanom sjaju prave hrišćanske religije apostol Jakov je pisao: »Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti.« Jakov 1,2. Sam naš Gospod Isus je u noći pre nego što će se predati svojim zlotvorima, pevao: »I otpojavši hvalu iziđoše na goru Maslinsku.« Matej 26,30.

U primeru apostola Pavla za vreme dok se nalazio u Solunu može se videti šta znači hrišćanska vedrina u životu pravog Hristovog sledbenika. Iako je imao mnogo razloga da natmuri svoje čelo, ovaj rečiti Hristov apostol nikada se nije natmurio i umorio dajući samoga sebe za delo koje je ljubio. »Do ovoga časa«, piše on Korinćanima, »i gladujemo, i trpimo žeđ, i golotinju, i muke, i potucamo se, i trudimo se radeći svojim rukama. Kad nas psuju, blagosiljamo; kad nas gone, trpimo; kad hule na nas, molimo ...« 1. Korinćanima 4,11-13. Zar takva vera nije i za nas dovoljan razlog da prihvatimo svim srcem hrišćansku vedrinu u svom životu?

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu